

Příloha: přepis rozhovoru s Respondentkou 5:

T: Jakým způsobem jste se dozvěděla že biologická rodina chce dítě zpět do své péče?

R5: *Přes náš...přes OSPOD, přes OSPOD těch kluků a přes svoji doprovodnou organizaci. Vlastně to bylo jako najednou.*

T: A jak jste tuhle skutečnost hodnotila...vlastně jaký jste měla pocit z té biologické rodiny a z toho že se tam to dítě vrátí?

R5: *Velice špatně jsme to vnímali. Ono totiž ten případ byl takový zvláštní tím, že když kluci odcházeli z té bio rodiny, resp. od svého otce, tak otec se jich vlastně zříkal s tím, že je chce dát do dětského domova. A sociální pracovnice mu to vyloučila doslova, že pro něj by bylo lepší, kdyby teda šli do pěstounské péče na přechodnou dobu, s tím, že si je prostě během toho období, který je dost dlouhý, ten rok vlastně... bude moct zařídit život jinak a kluky si vzít. Což na to on přistoupil, takže my jsme od začátku věděli, že ti kluci se budou vracet nejspíš do té bio rodiny, respektive k tomu tatínkovi. Takže jsme věděli, do jakých podmínek v podstatě půjdou nebo tušili, protože nás pak překvapilo, jak to bylo o mnoho horší, než jsme tušili. A nebyl to pro nás jakoby ten náraz, když jsme se to dozvěděli od toho úřadu, my jsme s tím prostě počítali, na tom se celou dobu pracovalo, že se budou vracet tátovi. Takže takhle abysme věděli, jak to bylo.*

T: A jakým způsobem probíhala ta příprava na předání dítěte?

R5: *Jakým způsobem jsme připravovali kluky třeba?*

T: No, jestli probíhaly třeba nějaké ty společné návštěvy, dojíždění třeba do místa pobytu toho tatínka, kontakty...

R5: *dobře, dobře, ano. Takže zase to máme tak, že tím, že jsme věděli, že tatínek si je bude chtít vzít, no bude chtít vzít...no (pochybovačně). Takže kluci k němu měli možnost jezdit během toho roku na víkendy, což on nevyužil. Na některé víkendy, které bysme si dohodli s OSPODem samozřejmě a s doprovodnou organizací. Využil dvě návštěvy, kdy za nima byl tady v XXX. Domluvili jsme si to s doprovodkou, že to bylo za účasti doprovodné organizace. Kluky si odvedl a zase je přivedl. Byli někde na hřišti. Tu druhou návštěvu, tu první jsme tam byli i my. Tatínka nikdy nezajímalo, aby*

se zeptal nás, jak se kluci mají, jak se chovají, nic prostě, nikdy...nikdy. Většinou jsem to byla já, která mu podávala nějaké informace, kdy on vlastně jako jsem viděla že nemá zájem. Takže to byly ty návštěvy, kdy ještě nedošlo k tomu vlastnímu, nebo nebyla naplánovaná ta doba toho předání. A potom vlastně předtím předáním jsme pracovali s psychologkou...s klukama pracovala psychologka, jezdila k nám domů, a vlastně s nima probírala ten návrat k tomu tatínkovi, což jeden chlapec chtěl, ten mladší...tatínek pro něj byl prostě ten úžasný člověk, a ten starší chlapec nechtěl k tatínkovi. Ten mi dokonce řekl, že buďto chce zůstat u nás, což nebylo samozřejmě možné, anebo že chce jít do dětského domova, protože tátu už jako...táta ho asi zklamal už několikrát, jak jsme pochopili, a neměli to s ním lehké. Předtím žili s maminkou, s tou to bylo ještě horší. A takže on věděl asi do čeho se bude vracet vlastně zpátky, takže vlastně nechtěl. Takže tam psychologka s nima tedy pracovala, s námi taky. OSPOD v podstatě jenom vlastně to předal jakoby tyhle ty návštěvy, které jsme naplánovali po týdnu vlastně, aby si kluci teda jakoby zvykali na to prostředí, a že tam teda ten táta je bude mít opravdu pak napořád, tak aby si zvykal. A tatínek nám vlastně z toho vyklouzl tak, že nakonec řekl, že je mít nemůže, protože nemá bydlení pro ně. A nepracuje, prostě nezařídil ty věci, ty, který mu vlastně soud jakoby zadal. No, takže nám z těch návštěv sešlo a během měsíce se ta situace překloupila úplně jinak a byl další soud, kdy tatínek teda chtěl ty děti, a soud mu je nakonec dal. Takže tam to bylo já si myslím, že tam bylo selhání jak toho soudu, tak té pracovnice na tom OSPODu, kdy ona prostě viděla, že ta situace není dobrá, že táta není schopnej, nepřipravil podmínky, není schopnej prostě ty kluky mít, není zodpovědný sám za sebe, ani za ty kluky. Do dneška nechápu, jak může člověku, kterej je závislej na alkoholu a nepracuje, nemá...pak teda sehnal, protože se nastěhoval k nějaké paní, tak sehnal to bydlení...nechápu, jak může ten úřad dát ty děti do takovýchlech podmínek prostě nechápu, jo. Takže vlastně nedošlo ani k těm schůzkám, do toho nám tam zasáhnul covid na jaře, takže nedocházelo jakoby k těm postupným schůzkám, a vlastně ti kluci tam byli z rozhodnutí soudu potom předaný, vlastně ten termín, kdy jsme je předat měli. Takže takhle to probíhalo...asi to je netradičně, protože si myslím, že takhle by to probíhat nemělo...tam se hodně, tam ta pracovnice asi z toho úřadu dle našeho názoru, teda mého a manžela...tak jsme to viděli, tak jak už měla rozjeto vlastně to předání, že půjdou ty kluci k tátovi, tak si myslím, že ani žádnou jinou variantu pak nechtěla jakoby připustit, nebo už se s tím nezabývala. Takže jestli vám to takhle stačí,

jak to teda probíhalo. Myslím, že takhle by to nemělo probíhat. To setkávání se nám moc nevedlo, protože nejdřív to bylo pro nezáměr tatínka, potom to bylo díky tomu, že byl ten koronavirus, takže jsme se neselekávali. Já si myslím, že ze strany jakoby těch organizací, který nám mají pomáhat, takže to bylo celkem jakoby profesionálně zvládnuté. Jo, že kdykoliv jsme vlastně potřebovali, tak zas musím zmínit tu doprovodku, tak jsme přes ní měli ten servis, i co se týče té psychologičky, i co se týče toho, že nám tam ta klíčová pracovnice přijela, s těma klukama si popovídala, pohrála, s náma probrala tu situaci, takže jako i to plánování a naplánování těch schůzek si myslím, že bylo jakoby profesionálně zvládnuté.

T: Vy jste to teda už částečně řekla, ale mám tady otázku, jaké vztahy jste měla s tou biologickou rodinou, takže teda s tím otcem. Nebo spíš, jak celkově probíhala ta komunikace a kontakt?

R5: Když si kluky přebíral...my jsme je vezli do XXX, on si je tam přebíral a vezl si je do XXX, kde teda bydlel s tou přítelkyní a my jsme si pak do XXX jezdili. Takže v případě, kdy jsme kluky předávali, a kdy jsme je přebírali potom zase zpátky, tak byl tatínek pod vlivem alkoholu. Řekla bych, že někdy docela hodně. Takže já jsem to hlásila samozřejmě jak na úřadě, tak na naší doprovodný organizaci. Takže neměl zájem, přebíral prostě kluky a odcházel. Takže já jsem většinou teda, když jsem měla tu možnost, tak jsem mu prostě řekla. XXX prospívá takhle ve škole, máme zvládnutou prostě...dohnali jsme učení, který měli kluci zameškaný brutálně. XXX se chová ve školce dobře, jinak je třeba sprostěj mezi kamarádami. Velice sprostěj. A teď jako jsem mu nestačila nikdy snad ani říct, on se nezajímal ani o zdravotní stav, že XXX má noční můry, že křičí ze spaní noc, co noc, jo prostě...na to mi řekl, že to měl, i když byli společně. No samozřejmě, jako z toho života jo, co jinýho. Že XXX měl tik v obličejí, kdy jsem já říkala, pane tatínku tady se nám teda objevuje tady to...tak mi řekl jo, to měl taky...no, takže když jsem chtěla na něčem jakoby pracovat, tak on to jakoby zazdí a hotovo. Takže to probíhalo asi takhle. Takže absolutně bez zájmu o ty děti. Já to považuju...jakoby posuzuju z pohledu mého, kdy jsem byla asi normální matka, tak že samozřejmě bych měla zájem, ať děti byli na táboře, nebo kdekoli byli, tak prostě má člověk zájem, alespoň i kdyby ho měl jenom hrát, ale on ho ani neprojevil ten zájem. Jako nás to pravdu i tu doprovodku velice překvapilo, že vlastně nakonec k tomuhle tomu předání došlo. Vlastně já, když jsem mluvila s tou pracovnicí na tom OSPODu, tak jsem při té schůzce, když tady byla, tak jsem říkala, jestli by nebylo lepší prostě ty

kluky umístit do dětského domova, protože tam by měli teplé jídlo, tam by měli oblečení na sebe, tam by se dohlídlo na jejich hygienu, na školu. A tohleto všechno u toho táty teďka nemají a vím to přesně a bezpečně, že to nemají. Prostě a bylo evidentní, že to mít nebudou. A ospodačka tam byla v tom bytě, v tom domě, kde jsem se já bála kýchnout, aby mi něco nespadlo na hlavu. Byla tam prostě, viděla, co tam je, a když jsem proti tomu protestovala, tak mi řekla, že se děti dávají i do horších podmínek. A že každý nemůžeme žít tak, jak žijeme my. Jo, že každý to prostě nemá, a potom já jsem na to téma toho otce, že nemá zájem žádnéj, a že teda to nebude dobrý, že nejde tím příkladem dobrým těm dětem na těch automatech, na kterých je, bije tu svoji přítelkyni, takže jsem říkala, to jako není dobře ten táta. A ona mi na to řekla, že vědí, že to není otec roku, ale že tam budou mít otcovskou lásku. Tak. A teď, mluvte...jako to byl opravdu nejhorší případ, nejhorší předávání pro nás, já s tím doteďka nejsem srovnaná, jako fakt nejsem, já jsem...já to považuju, že jsem ty kluky podvedla. Nebo já jsem teda udělala vlastně asi maximum, napsala jsem na soud, napsala jsem i na OSPOD, že žádám o přešetření situace, že ty kluci...popsala jsem tu situaci, protože ještě teda tomu předešlo...my jsme je předávali v březnu, netekla jim v tom domě voda, protože neplatili. My jsme je viděli za měsíc ty kluky na plánované návštěvě, když jsme za nima byli, netekla jim voda, v době covidu. My jsme se s nima úplně náhodně setkali v červenci a netekla jim ještě stále voda. A to prostě vám mozek nebere. Tam prostě nejsou žádné návštěvy z toho OSPODu, oni měli soudní dohled. Jako ty lidi nepracovali, nebo já to nechápu, jo, tohle fakt byl hroznej případ. To já jsem dokonce řekla, když jsme předali, tak jsem manželovi řekla, a já s touhle prací končím. Já končím s touhle činností, protože mě to přišlo k ničemu. Motivace žádná do další práce, prostě absolutně zmařenej rok, pro nás i pro ně. Protože jim to přineslo možná něco, že poznali, že se dá žít jinak, ale to je všechno. A nakonec mi ten XXX řekl, no jo toto, ale ty máš peníze. Jako jo, že žijem takhle, že si můžem dovolit. Dejme tomu shořelo nám auto během té doby, co jsme ty kluky měli a kluci řešili, jako kde vezmeme peníze na nový. Já jsem jim vysvětlila, že teda strejda celej život pracoval a teďka ty peníze, co si naspořil na důchod a chtěl třeba jet na dovolenou, takže koupíme to auto. A XXX mi řekl...nojo, tak když vy máte peníze, tak můžete takhle žít, to si můžete takhle koupit. Takže jo, už to v nich je stejně v těch dětech, že oni prostě žijou ten život...nedosáhnou na ten život, teda dejme tomu ten náš no. Takže my jsme to fakt jako hodně těžce nesli a manžel mě nakonec ukecal doslova a řekl mi hele třeba

dostaneme miminko to další a třeba to bude lepší, tak jsme dostali miminko, no (smích). Takže tohleto byl opravdu asi jeden z případů, já doufám, že nejsou běžný. Já teda nechci sahat nikomu do svědomí, nebo jako bonzovat, ale já bych řekla, že ta úřednice na tom OSPODu nebyla moc profesionální. Nevím, co tam bylo, že ona si...mě přišlo, že ona si vzala do hlavy to, že se děti vrátěj prostě k tátovi, aby teda tam měli toho tatínka někde jo, ale...no...

T: rozumím no, a na sílu to pak asi tlačila, hlavně aby byli se svým biologickým otcem, i když to třeba nemuselo být v nejlepším zájmu těch kluků...

R5: tak, tak. No, protože to mě pořád jako vysvětlovala, což já vím, že tadyto takhle je postavený, že prostě bio rodina je především žejo, je na prvním místě. Takže ona se toho držela zuby nehty, což si myslím, že nebylo úplně správně v tomhle případě.

T: Jak byste hodnotila tu spolupráci všech zapojených subjektů?

R5: Když to vezmu třeba...vím, že vy teda chcete zpracovat tohle téma do bio rodiny, ale při předání jakémkoli, já si myslím, že všechno fungovalo dobře, protože my jsme měli super spolupráci a podporu naší doprovodný organizace, jako prostě bez ní by to prostě nešlo. Menší už byl zájem a podpora z toho OSPODu, tam mi to přišlo, jakože je to jenom jakoby složka, kterou musím vyřídit. Já vím, že ty pracovnice se nemůžou citově upínat na každej případ, to by se z toho zbláznily, ale prostě tady to fakt bylo jenom tadyhle vytáhnu složku, teď mi tady někde bliká nějaký světylko, upozornění, že mám něco dělat právě v tuhle dobu, a to je všechno. Jo, takže tam spíš tohleco. Jakoby ten neosobní přístup vlastně z toho úřadu. Nám to teda fakt vynahrazovala ta doprovodná organizace, protože jsme se neustále kontaktovali a neustále jsme byli v nějakém spojení, co s tím předáváním udělat, a jak to udělat nejlépe. No, takže i tu psycholožku jsme vlastně měli z naší doprovodky a ona s těma klukama vlastně pracovala, mluvila a probírala tu situaci. Takže já si myslím, že jakoby co se týče ošéfování, tak že to bylo naprosto jakoby dobře udělaný. S tou výhradou, že teda jako, že teda OSPOD nebyl a tak jakoby moc se nezapojoval a více to leželo na té doprovodce.

T: Děkuju za odpověď. Tak můžeme teda přejít k té další fázi, vlastně kdy probíhá samotné to předávání, ten den, ten akt, a jestli můžete popsat, jak probíhal ten samotný akt předávání, kdo u něj byl třeba přítomný, a jak hodnotíte tuhle fázi?

R5: *Takže vlastně na tom předávání jsme spolupracovali s doprovodnou organizací, s klíčovou pracovnící, která vlastně naplánovala, jak ty schůzky předtím měli probíhat a jak byli. Tak plánovala vlastně i to předávání. My jsme kluky naložili, odvezli jsme je. Já jsem teda pěstounka, která trvá na tom, že když dítě předávám, tak jsem ráda, když ten den lékařka potvrdí, že je dítě v pořádku jo, že na nich neshledala žádný prostě špatný věci. A vlastně jsme odjeli do toho místa bydliště toho otce. Kluky jsme tam v podstatě vypustili, ona tam přijela taky naše klíčová pracovníce, přivezla jim ještě spoustu nějakýho oblečení v krabici. A tady jsme vyložili z auta všechny kluků věci, hračky a tak dále. Tatínek nás teda pozval dovnitř, v těch podmínkách, ve kterých to bylo, tak jsme vlastně podepsali potom ten předávací protokol. Tím jsme my skončili. Ale...takže jsme vlastně...klíčová pracovníce poučila tatínka, poučila nás, na co má nárok, že se může zeptat cokoli by chtěl vědět o klukách, a tím to vlastně skončilo, snad jsem nic nevynechala. Rozloučili jsme se, a pak jsme si šli pobřečet rameni ven.*

T: Děkuju. S tím teda souvisí otázka k té fázi po předání. Jak jste prožívali ten odchod dítěte?

R5: *No, takže naše klíčová pracovníce nám teda poskytla to rameno, nebo mě, na kterém jsem se mohla vyplakat, protože to fakt bylo, ona byla taky zaskočená tímhle. Ona tam byla taky poprvé v tom domě, takže taky byla zaskočená tím, co viděla. A šli jsme se kousek projít vlastně po tom městečku, nějak jsme to...moc se nám ani nechtělo mluvit teda to je pravda, takže jsme si něco řekli. Nabídla nám teda samozřejmě službu psychologičky, kdybychom potřebovali, supervizi nebo jakoukoli službu jinou, pokavaď se s tím nebudeme moct srovnat. A samozřejmě, že na telefonu byli kdykoliv, kdybysme se potřebovali se s ní kontaktovat a něco, co sni jako probrat. Takže tím jsme se vlastně, tím to bylo jakoby vyřešeno, hotovo. Je pravda, že tam byl problém trošičku v tom, že to bylo opravdu v té době toho jarního kovidu a nebylo ani kam zajít, jako třeba někde do cukrárny, jo na kafe, někde si to ještě trošičku jakoby vydýchat, což nebylo možný. Takže my jsme se jenom kousek prošli vlastně po tom městě a dospěli jsme k závěru, že odjíždíme každý svým směrem. Takže u toho vlastně byla ta klíčová pracovníce a já s manželem.*

T: Tím jste teda trošku nakousla i tu další otázku, jaký typ podpůrné služby jste po odchodu využili a případně jak jste je hodnotili?

R5: *My jsme nevyužili ty podpůrné možnosti, protože jsme se s tím...byli jsme na to dva. Já měla i podporu jako ze strany syna, takže pak jsme si to jako...pomáhalo nám, že jsme o tom mluvili pořád dokola jsme to rozebírali, jestli jsme mohli ještě něco udělat, nebo ne...pořád jako co bysme jako ještě mohli udělat, takže jsme večer třeba si sedli a dali jsme si třeba víno a popovídali jsme si, poseděli jsme si, slzičky odešli, jo takže...což je vždycky těžký to předávání, ať se předává kamkoliv, ale tohle bylo opravdu hodně těžký. Takže my jsme měli takovou tu terapii, víceméně tu rodinou jsme si udělali a hodně nám to pomáhalo. A potom já jsem takovej ten bojovník a rebel, takže já jsme tam měla pořád takový to, že s tím nesouhlasím, a že napíšu na ten soud, a že napíšu na ten OSPOD, a že s tím prostě něco prostě musí dělat přeci. No tak pak samozřejmě jsem dostala za uši v tom smyslu, že mě ani neodpověděli. Ani od toho soudu, tam bylo stejně, ani z toho OSPODu mě nenapsali...pěstounko jseš mimo mísu už, vykašli se na to...ani tohle mi nenapsali. Takže jako bych nic nepsala, takže jo a časem to tak nějak trošku vyvanulo. Ta první návštěva, kterou jsme měli jakoby...ne byli povinni, ale měla by se jakoby udělat u těch dětí po tom měsíci, tak jsme tam byli a ta nás znova jakoby rozhodila, protože jsme zjistili, že opravdu to není dobrý. Zaprvé jeden měl vytlučeny zuby, protože mu je brácha vytloukl. Druhej byl spálenej na ruce, protože přikládal do kamen a brácha ho tam přistrčil. Ta přítelkyně toho tatínka má zlomenou ruku, protože ji tatínek zbil. XXX se mi stěžoval, že...jako říkám, a tak co táta, dobrý? Jak spolu žijete? Je na vás hodnej táta? Noo, teto, všechno je dobrý, ale vadí mě, že táta přijde odpoledne a začne pít a pije i s tou přítelkyní, potom se pohádaj, on ji zbije, a to mi vadí...vy jste se vůbec nehádali, mě říkal. Já říkám, ale ono jako víš že XXX, oni jsou taky jsou v životě chvíle, kdy se ty dva lidi prostě zvednou třeba hlas na sebe...a on říká, no ale to vůbec nic není. Takže opravdu jsme zjistili, že to není v pořádku, že ty děti tam nežijou, tak jak by měli jo, že to není prostě zpátky do bio rodiny v tomhle případě byla katastrofa no. Takže to nás rozhodilo a zase jsme se z toho pomaloučku sbírali. Pak jsme je viděli ještě teda v tom červenci myslím, že v létě a potom půl roce asi nebo tak nějak těch 5 měsících, takže jsme z toho byli zase špatný. Teď jsme vlastně, teď nemáme vůbec žádné zprávy, což mě trošku mrzí, ale možná je to i taková ochrana pro mě, že stejně bych s tím nemohla nic dělat a dobrý zprávy bysme zřejmě nedostali. Takže možná je to lepší, že OSPOD mlčí a nedává žádnou zprávu, ani na dotaz vlastně naší doprovodky, protože ta s tím byla taky paní klíčová pracovnice velice nespokojená jo, to, co prostě se odehrávalo. Ona s tím strašně moc*

nesouhlasila, ale bohužel nic nemůžeme udělat, můžeme jim tak maximálně poslat balíček s nějakýma tričkama nebo kalhotama, abysme jim nějak jakoby pomohli.

T: Takže teďka s nimi v kontaktu nejste vlastně od toho léta, jak byla ta poslední návštěva?

R5: Ano, tam jsme je viděli naposledy. Když kluci dostali od té doprovodky...naší pani klíčová jim zařídila telefony, perfektní úplně počítač v ruce. Kluci s tím samozřejmě okamžitě uměli, protože ty děti víte, jak to je. A ty telefony vlastně jsou už teďka nedostupný. První byl ten XXX, toho mladšího chlapce, a když jsme se v létě ptali, říkám já se jim nemůžu dovolat a on říká, táta ho dal do zastavárny, my jsme neměli peníze. Říkám, vždyť to byl ale tvůj telefon XXX...no ale my jsme neměli peníze, my jsme neměli na chleba, tak ho dal do zastavárny...no tak dobře no. A teď jsem volala potom ještě asi jednou XXX k narozeninám jsem mu přála, tak to mi to ještě vzal na několik pokusů a teď už je ten telefon jakoby vypnutý, jakože ten volanej neexistuje. Takže si myslím, že teda přišli i o tady ten kontakt s námi. Já teda klukům píšu k Vánocům, narozeninám, ke svátku jim píšu dopisy. Pokaždé chci, aby mě napsali 2, 3 věty jak se maj, nebo co dělaj, a ještě nikdy nic nepřišlo za ten rok. Dokonce obálku se známkou s nadepsanou adresou poslala...nic se neděje...takže no.

T: Po jak dlouhé době od odchodu těch kluků, jste byli schopní si vzít do péče další dítě, jestli jste potřebovali nějaký čas na vyrovnávání s tím odchodem, nějak to zpracovat, jestli došlo třeba k přerušení té pěstounské péče, jak to bylo?

R5: No nedošlo díky manželovi, protože teda mě tak jako přemlouval a říkal, že to zvládneme a budeme mít potom miminko, jo, a to bude jiný prostě. No a on je na ty miminka, takže jsme říkala dobře. Já jsem teda jeden čas zvažovala, že i teda si zajedu k lékařce pro nějaké léky jakoby na zklidnění, jakoby protože večer jsem nemohla spát, ale pak to jako postupně všechno ustupovalo a my jsme měli docela dlouhý čas, nebo já jsem měla dlouhý čas na tu rekonvalescenci, protože my jsme kluky předávali v březnu a já jsem další dítě dostala v červenci...takže tam byl opravdu dlouhý čas na to, abych se nějakým způsobem vzpamatovala no. Je pravda, že mě kontaktovali už někde v červnu, ale to jsem nezvládala. Ne protože bych to asi nezvládala, jakože přijmout to dítě a mít ho tady, ale víceméně tam byli problémy s tím děťátkem, který bylo nabízený, takže tam jsem jako říkala, že bohužel, že do tohle toho jako nepůjdu...no a bylo předčasně narozený, musela bych bejt s ním v tý porodnici, protože

byla v inkubátoru a na měsíc prostě z rodiny neodjedu. Takže tam byly takový věci a nebylo to, protože bych to asi jakoby nechtěla nebo nemohla dávat s dítětem. Takže já jsem měla dost dlouhou dobu na to, abych se z toho vzpamatovala.

T: Tak jo, to je ode mě všechno a já vám moc děkuju. Děkuju moc za vaši otevřenost a že jste byla vůbec ochotná takhle o tomhle tématu mluvit a je to teda obdivuhodný no ta vaše práce, že opravdu jak je to těžký...já si nedovedu představit ten odchod dítěte, ještě když ten otec třeba nefunguje úplně tak jak má, je to opravdu složitý...

R5: ano, ano...něco jinýho je, když předáváme děťátko do rodiny, která nám fakt sedne a kde vidíme, že to dítě opravdu chtějí a budou ho milovat, což se nám stalo vlastně ve třech případech. Samozřejmě pláčeme, přijedu domů z předávání a slzavé údolí, ale zase, mám rodinu, s kterou si povídáme, s kterou to můžu řešit. Děláme si nějaký rituál, což v mém případě je výstup na Sněžku přinejmenším aspoň, abych to tam fakt jako vychodila, vydupala (smích). Nebo nějaký jinej výlet. No a takže si to takhle jakoby zpracujeme. No a pak se těšíme už na další dítě. Takže takhle to asi funguje, když je to dobře a jakoby daný. Takže tak. Takže to je to předávání, který je na téhle té činnosti to nejhorší vlastně.